ΑΠΟ ΤΑ "ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΝΕΑ,, ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ὁ Ντωμιὲ κι' ὁ θυρωρός του

Ὁ μεγάλος γάλλος γελοιογράφος Ὀνορέ Ντωμιέ, τοῦ ὁποίου πρὸ ἡμερῶν ἐορτάσταμε τὸ Παρίσι ἡ πεντηκονταετηρὶς τοῦ θανάτου, χάρις στὴ φήμη του, εἶχε ἐλευθέρα εἴσοδο στὰ πιὸ πολλὰ θέατρα τοῦ Παρισιοῦ. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἐπήγαινε ποτὲ του σὲ θέατρο. Ὡσόσο ἐπειδὴ ὁ θυρωρὸς του ἀγαποῦσε πολὺ τὴ μουσική, ὁ Ντωμιὲ τὸν εἶχε ἐξουσιοδότηση νὰ πηγαίνη στὴν «Ὄπερα Κομίκ», χρησιμοποιῶντας τὄνομά του. Ἔτσι ὁ θυρωρὸς πήγαινε κάθε βράδυ στὴν Ὄπερα καὶ παρακολουθοῦσε τὰ διάφορα μελοδράματα ποὺ ἐπαίζοντο σ' αὐτή. Ἔμπαινε μέσ' στὸ θέατρο περήφανα κι' ἀκατάδεχτα κι' ὅταν τοῦ ζητοῦσαν τὴν ἰδιότητα ἔλεγε ἁπλῶς : «Εἶμαι ὁ Ντωμιέ !» καὶ περνοῦσε, ἐνῶ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ θεάτρου, ἀκούγοντας τὄνομα τοῦ μεγάλου γελοιογράφου, τὸν χαιρετοῦσαν μὲ σεβασμό.

Μὰ ὁ θυρωρὸς τοῦ Ντωμιὲ εἶχε ἕνα ἐλάττωμα : ἦταν μέθυσος. Ἔτσι ἕνα βράδυ ποὺ ἐπῆγε μεθυσμένος στὸ θέατρο, ἐνῶ ἡ παράστασις εἶχε ἀρχίσει, ἄρχισε νὰ φωνάζη, νὰ βρίζη καὶ ν' ἀπειλῆ, χωρὶς καμμιὰ ἀφορμή. Στὴν ἀρχὴ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ θεάτρου ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴν τέχνη τοῦ Ντωμιέ, τὸν παρεκάλεσαν νὰ σωπάση καὶ νὰ μὴν ἀνησυχῆ τοὺς ἄλλους θεατάς. Αὐτὸς ἐσώπασε γιὰ λίγο, μὰ κατόπιν ἄρχισε νὰ φωνάζη δυνατώτερα, τόσο ποὺ ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν βγάλουν ἀπ' τὸ θέατρο. Τὴν ἄλλη μέρα μάλιστα, ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου, ὁ ὁποῖος ἐπληροφορήθη τὰ συμβάντα, διέταξε ν' ἀπαγορευθῆ στὸ ἑξῆς ἡ εἴσοδος στὴν Ὄπερα στὸ Ντωμιέ.

Ἔτσι ὁ μέγας καλλιτέχνης, χάρις στὸ θυρωρό του, ἐθαωρεῖτο ἐπὶ πολλὰ χρόνια, ἀπὸ τοὺς διευθύνοντας τὴν «Ὄπερα Κομίκ» καὶ ἀπὸ τὸ προσωπικό της, ὡς ἕνας ἀδιόρθωτος μέθυσος ! ..

***

Τὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ Ντίκενς.

Ὁ περίφημος ἄγγλος μυθιστοριογράφος Κάρολος Ντίκενς εἶχε στὰ περίχωρα τοῦ Ρότσεστερ, ἕνα ἐξοχικὸ σπιτάκι, στὸ ὁποῖο ἔγραψε τὰ περισσότερα ἀπὸ τ' ἀριστουργηματικά ἔργα του. Τὸ σπιτάκι αὐτό, μετὰ τὸ θάνατό του τὸ ἄφησε στὸ φίλο του λόρδο Ντάρνλεϋ. Ὁ ἔγγονος τοῦ λόρδου Ντάρνλεϋ, ὁ ὁποῖος ἦταν μέχρι τινὸς ἰδιοκτήτης τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ σπιτιοῦ, βρέθηκε πρὸ ὀλίγου καιροῦ σὲ οἰκονομικὲς δυσχέρειες. Ἔτσι πούλησε τὸ σπίτι τοῦ Ντίκενς ἀντὶ σεβαστοῦ ποσοῦ σ' ἕναν Ἀμεριανὸ πολυεκατομμυριοῦχο, ὁ ὁποῖος σκοπεύει νὰ τὸ μεταφέρη καὶ νὰ τὸ στήση στὴν πατρίδα του, στὴν Ἀμερική !...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΑ ΒΡΑΔΥΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Τὰ βραδυνὰ τριαντάφυλλα μ' ἔχουν γιομίσει θλίψη,
καθὼς ἀπόψε σκόρπισαν τὸ δειλινὸ ἄρωμά τους,
σὰ νὰ μιλοῦσαν μακρυνά, δὲν ξαίρω ποιούς θανάτους,
καὶ νὰ πονοῦσαν μυστικά, γιὰ κάτι ποὺ θὰ λείψει...
Κι' ὅμως, τὸ ξαίρω, κάποτε, λυγώντας ἀπ' τὴ θλίψη
(κ' ἴσως γι' αὐτὸ νὰ νοσταλγεῖ τόσο πολὺ ἡ καρδιά μου),
παρ' ὅλα, ποὺ τὰ πίστευα σὰ μιὰ παρηγοριά μου,
θάρθῆ μιὰ μέρα, κάποτε, ποὺ θἄχω καὶ γὼ λείψει...
Κ' ἴσως γιὰ τοῦτο κ' ἡ φτωχὴ ψυχή μου, ποὺ μποροῦσε
κι' ἁπλωσε διάπλατα φτερά—τὰ κλείνει μαρσμένα
—γιατὶ τὰ ρόδα τὰ στερνά, μαραίνοντας καὶ μένα,
μοῦ πήρανε τὴ χίμαιρα ποὺ μὲ παρηγοροῦσε...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

τάφο. Ἔτσι λέει τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι.

«Ὁ Μάρκο κοιμᾶται μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, στὸ Μαῦρο τὸ βουνό. Δίπλα του κοιμᾶται καὶ τὸ πιστό του ἄλογο, ὁ Σάρατς. Ὡς πότε θὰ κοιμᾶται ἐκεῖ μέσα ὁ Μάρκο;

«Ὅταν ὁ Σάρατς χτυπήση τὴ γῆς μὲ τὰ πέταλά του, κι' ὅταν ἡ χρυσῆ σπάθα τοῦ *βοΐβόντ* βγῆ μονάχη της σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴ θήκη της, τότε ὁ Μάρκο Κράλιεβιτς θὰ ξυπνήση πειά.

«Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Σάρατς θὰ χλιμιντρίση, καὶ τὸ χλιμίντρισμά του θ' ἀκουσθῆ πέρα ὡς πέρα, στὰ λαγγάδια καὶ στὰ βουνά, καὶ θὰ τ' ἀκούσουν ὅλοι οἱ Σλαῦοι τοῦ Νότου. Ὁ Κράλιεβιτς θὰ πηδήση τότε ἐπάνω στὸ ἄλογό του καὶ θὰ κατέβη κάτω, στὴν κοιλάδα. Ἐκεῖ θὰ καλέση ὅλους τοὺς Σέρβους γιὰ τὸν μεγάλον ἀγῶνα. Καὶ τότε ἡ αὐτοκρατορία τοῦ Μεγάλου Δουσὰν θ' ἀναστηθῆ !...»

Ὑπάρχει ὅμως καὶ μιὰ ἄλλη παράδοση ποὺ εἶνε λιγώτερο ἐπική. Σύμφωνα μ' αὐτήν, ὁ Μάρκο Κράλιεβιτς ἐξύπνησε κι' ὅλας καὶ τώρα πλανιέται στὰ λαγγάδια καὶ στὰ βουνά.

«Μιὰ μέρα ἕνας χωρατὴς ἀπὸ τὴν Ἐρζεγοβίνη ποὺ γύριζε ἀπ' τὸ παζάρι, τὸν ἀντίκρυσε στὸ δρόμο. Ἤτανε ψηλός, τέσσαρες φορὲς πιὸ ψηλὸς ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς ἀνθρώπους. Μόλις εἶδε τὸ χωρατὴ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια. Ἐσυχάθηκε νὰ βλέπη τοὺς ἀνθρώπους τόσο χαλασμένους, τόσο μικρούς. Γιατί, λέει, δὲν θὰ περάση πολὺς καιρὸς καὶ θὰ χρειάζονται ἔτσι ὅπως πᾶμε, τρεῖς ἄνθρωποι μαζὺ γιὰ νὰ σηκώσουνε ἕνα αὐγό!»

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ ἀμίλητη σύζυγος. Πῶς πέθανε ἀπὸ ἐρωτικὴ ἀπελπισία. Ἡ λατρευτὴ τοῦ ἱππότου. Ἡ ἀπιστία της. Ὅπου ζητάει καὶ τὰ ρέστα. Ὁ Μπερνὰρ καὶ ὁ Μέγας Μογγόλος. Ἡ γοητευτικὴ καί... ἀσήκωτη χορεύτρια. Καὶ ὅμως ὁ Μπερνὰρ τὴν ἐκευβάλησε σπίτι του. Ἡ μητέρα τῶν Γράκχων.

Ἡ Ἰσάννα ντέ Φουᾶ ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὸν κόμητα τοῦ Κλερμὸν ντέ Λοντέβ, ὥστε ὅταν ἀναγκάστηκε, παρὰ τὴν θέλησή της, νὰ παντρευτῆ τὸν κόμητα ντέ Κραμαΐγ, ἔπεσε σὲ βαθειὰ μελαγχολία. Ἐπὶ δώδεκα δὲ χρόνια ποὺ ἔζησε παντρεμμένη δὲν ἔλεγε ἄλλες λέξεις στὸν ἄντρα της παρὰ «ναί» καὶ «ὄχι» ! Στὸ τέλος, ἔπεσε ἄρρωστη ἀπὸ τὴν λύπη της, καὶ ἀπέθανε !...

***

Ὁ Σαμφὸρ ἀναφέρει τὸ ἑξῆς χαριτωμένο ἐρωτικὸ ἀνέκδοτο : Ὁ γηραιὸς ἱππότης ντ' Ἀρνογκοὺρ εἶχεν ἐρωτευθῆ μιὰ νεαρὰ ἠθοποιό. Ὅταν συνεδέθη μαζύ της, ἐδέχθη νὰ τῆς χορηγῆ ἐτησίως εἰσόδημα χιλίων διακοσίων λιβρῶν «ἐφ' ὅσον καιρὸν θὰ τὸν ἀγαποῦσε». Ὑπέγραψε μάλιστα καὶ σχετικὴ συμβολαιογραφικὴ πρᾶξι πρὸς τοῦτο.

Μιὰ μέρα ὁ ἱππότης συνέλαβε τὴν λατρευτή του νὰ τὸν ἀπατᾶ μὲ κάποιο νέο καί, φυσικά, τὴν ἔδιωξε. Ἡ νεαρὰ ἠθοποιὸς ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ χάση ἔτσι εὔκολα, τὴν σένταξι ποὺ παίρνε ἀπὸ αὐτόν. Καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ ἀπήτησε, διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος, ἀπὸ τὸν πρώην φίλο της, νὰ ἐξακολουθήση νὰ τῆς δίνη τὸ εἰσόδημά τη, ἰσχυριζομένη ὅτι...*«δὲν εἶχε παύσει νὰ τὸν ἀγαπᾶ !»*...

***

Κάποιος τυχοδιώκτης ὀνομαζόμενος Μπερνάρ, εἶχε προσληφθῆ στὴν ὑπηρεσία τοῦ Μεγάλου Μογγόλου Ζεχὰν-Τζίρ. Ὁ Μπερνὰρ ἦταν τόσο ἐξυπνος καὶ τόσο χαριτολόγος ὥστε σκόπιζε διαρκῶς τὴν εὐθυμία γύρω του. Στὸν Μεγάλο Μογγόλο εἶχε παρουσιασθῆ ὡς γιατρός, ἡ εἰδικότης του δὲ συνίστατο στὸ νὰ γιατρεύη τὶς γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ... κάνοντάς τες νὰ γελοῦν !

Μιὰ μέρα, ὁ Μέγας Μογγόλος τὸν ἐκάλεσεν ἐπισήμως στὸ παλάτι του, καὶ ἀφοῦ τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε στὴν Αὐλή του, τὸν ἐρώτησε τί ἤθελε νὰ τοῦ δώση γι' ἀνταμοιβή του... Ὁ Μπερνάρ, ἀφοῦ στὴν ἀρχὴ ἐδίστασε, ὡμολόγησε στὸ τέλος πὼς ἦταν ἐρωτευμένος μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς χορεύτριες τοῦ χαρεμιοῦ καὶ ὅτι ἡ μοναδική του ἐπιθυμία θὰ ἦταν νὰ τὴν ἔπαιρνε ὡς δῶρον.

— Ἔστω ! εἶπεν ὁ μονάρχης. Θὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεση ποὺ σοῦ ἔδωκα. Ὅ,τι μοῦ ἐζήτησες θὰ στὸ δώσω, ἀρκεῖ νὰ μπορέσης νά... τὸ *πάρης*. Ἄς ἔλθη ἐδῶ αὐτὴ ἡ σκλάβα !...

Σὲ λίγο, ἡ χορεύτρια παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ Μεγάλου Μογγόλου. Ἦταν μιὰ ὡραία, ψηλὴ καὶ εὔσωμη νέα. Ὁ αὐτοκράτωρ, μόλις εἶδε τὴν ἀντίθεση ποὺ ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ μικροσώμου καὶ ἀσθενικοῦ Μπερνάρ, ἐχαμογέλασε καὶ γυρίζοντας πρὸς αὐτὸν τοῦ εἶπε :

— Στὴν χαρίζω ! Εἶνε δική σου... Φορτώσου την, καὶ πάρτην μαζύ σου !...

— Νά... τὴν φορτωθῶ ; !...

— Ναί ! Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι θὰ σοῦ δώσω ὅ,τι μοῦ ζητήσης ὑπὸ τὸν ὅρον νά... μπορέσης νὰ τὸ πάρης ;... Φορτώσου την, λοιπόν, ἂν μπορῆς, καὶ κουβάλησὲ την μαζύ σου !...

Ὁ Μπερνάρ, θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας, ἀναγκάσθηκε νὰ ὑπακούση. Καὶ ἡ χαρὰ καὶ ὁ ἔρως τοῦ ἔδωσαν τόση δύναμη, ὥστε, πρὸς γενικὴν κατάπληξη, κατώρθωσε νὰ φορτωθῆ στὴ ράχη του τὸ τόσο βαρύ, ἀλλὰ καὶ τόσο εὐχάριστο γι' αὐτὸν φορτίο, καὶ νὰ τὸ μεταφέρη σπίτι του.

***
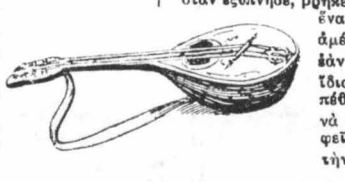
Εἶνε γνωστὴ ἀπὸ τὴν ἱστορία ἡ μεγάλη ἀρετὴ τῆς Κορνηλίας, τῆς μητέρας τῶν δύο Γράκχων. Ὁ ἄνδρας της τὴν ἀγαποῦσε καὶ τὴν ἐκτιμοῦσε τόσο πολύ, ὥστε προτίμησε νὰ πεθάνη ὁ ἴδιος γιὰ νὰ μὴ θυσιάση τὴν ζωὴ τῆς γυναικός του, καὶ ἰδοὺ πῶς : Ἕνα πρωί, ὅταν ἐξύπνησε, βρῆκε στὸ κρεββάτι του δυὸ φείδια ἕνα ὀρσενικὸ κι' ἕνα θηλυκό. Τὸ μαντεῖον τὸ ὁποῖον ἐσπευσεν ἀμέσως νὰ ρωτήση σχετικῶς, τοῦ ἀπήντησεν ὅτι ἐὰν μὲν ἐσκότωνε τὸ ἀρσενικὸ φεῖδι θὰ πέθαινε ὁ ἴδιος. Ἐὰν πάλιν ἐσκότωνε τὸ θηλυκὸ φεῖδι θὰ πέθαινε ἡ γυναῖκα του. Ὁ Γράκχος τότε, χωρὶς νὰ διστάση οὔτε στιγμή, ἐσκότωσε τὸ ἀρσενικὸ φεῖδι, θυσιάζοντας ἔτσι τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ σώση τὴν γυναίκα του.